

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִצּוּרֵעַ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ז - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 482

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תוֹכֵב"א

אגרות הזוהר

רנז

יושבים בכל שעור, וכמה לומדים בלי שעור] ואתה אומר שהרבנים לא עושים כלום, מי אם כן הם המגידי שעורים? לא הרבנים הגדולים! ...

למהלך הוכוח האזינו עוד אנשים, ומעז יצא מתוק, הקימו שעור
בזהר הקדוש בבית מדרשנו.

בברכת צלח רכב על דבר אמת:

נחום שלמה גרין

ואצרך למכתבי מכתב עתיק שבא לידי:

ברוך השם, ערב שבת קדש תרצ"ו לפ"ק, קהלת ישראל קאשוי יע"א

שלום וכל טוב לכבוד הגאון המבוק צדיק כבוד שמו תפארתו מו"ה
עקיבא נ"י שרייבער האב"ד דקהלת ישראל פרעשבורג יע"א

יקבל ברכת מזל טוב לנשואי בנו היקר, ויהי רצון שיעלה הזווג יפה בכל
ענינים ודור ישרים יברך ולא ייבש המעין עד ביאת הגואל בקרוב ...
קארלסבאד איני יכול לעשות יותר ממה שעשיתי עד הנה בימים בא ההנה
איש אחד מביסטירץ והיה צועק מרה על רבני סלאוואקי שהם רואים
רבבות נכשלים במאכלות אסורות ואין עושים מאומה, ואם אין להם
כח לפעל אצל הממשלה על כל פנים היה להם לעורר ולשלח לכל רב וקהלה
למען יצילו לפחות אותן שאין רוצים לאכל טרפות, ואמר לי שג'
הצויבאק טרפה וזה במה נתתי לקלאהז הבשר בלי קבלת פרוט, ואיני ידוע
מאיזה סבה פסק ולעשות צויבאק פשר. ואם היו מעוררים לקהלות שניאספו
חתימות מיחידים והיו שולחים בזאת גם בלי אמצעות הקאנצליי היו
מצליחים. והנ"ל אמר לו שהוא ישתדל שהקגליען ממדינות או אחרות
יעריכו בקשה בענין זה לרעגירונג שלנו והלואי יצליח.

והנני דורש שלומו וש"ת מוקירו: הקטן שאול בראך מנייטרא יע"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

- מכתב לב -

בסיעתא דשמיא. יום שלישי לסדר ואברהם זקן בא בימים וה' ברך את אברהם בכל, שנת "770", שנת "ביאת משיח" (עם הכולל).

לכבוד הרבנים החשובים עורכי העלון "אור הזהר" שיחיו, שלומכם וסגא ויפרח בטוב ובנעימים.

ברצוני לספר לכם עובדא מענינת,

אשר סבורנו כי תהיה לתועלת,

מצפיחית בדבש מתקנת ממש מטעמת,

מעשה מהיהודים בתימן מפארת.

לאחרונה יצא לנו להפגש עם יהודים צדיקים עובדי השם באמת ובתמים מתימן, אשר עלו לארץ הקדושה תובב"א מתימן יצ"ו בחדש איר שנת תשי"ד.

וספרו לנו דברים נפלאים, מזהב ומפז נחמדים,

מה יפים ומבהיקים, על כל שומעם חביבים,

על הזהר הקדוש ספורים, כאור החמה מזהירים,

את קדשת הזהר מפליאים, בקשוטי כלה מקשטים,

כמה וכמה שעות למודים, בשבת קדשנו לומדים,

ובהכנסת הזהר לבתים, כבהכנסת ספר תורה שמחים,

לזהר הקדוש פרכת משימים, ובזכות רשב"י מבקשים,

וכן הלאה כפי שתקראו ברננים.

ונספר בפרוט את ששמענו מהם דברים נפלאים המלהיבים כל שומעיהם.

וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְרִים חַיִּוֹת.
 (ויקרא י"ד)
 רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ שְׂכִיחֵי
 קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד אָמְרוּ לֵיהּ, עֵץ
 אֲרָז הָא דִּידַע, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (מלכים א ה) מִן
 הָאֲרָז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן, דְּהָא הוּוּא עֵץ אֲרָז, לֹא
 אֲשַׁתְּרֶשֶׁן נְטִיעוּי אֱלָא בְּלִבְנוֹן, וְהָא אַתְמַר.
 אַזּוּב לְמָה, וּמַאי הוּוּא.

הַכֹּהֵן וְגו', וְרָאָה הַכֹּהֵן וְגו'.
 וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי
 צִפְרִים חַיִּוֹת. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי
 הָיוּ מְצוּיִים לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹם
 אֶחָד אָמַר לוֹ, עֵץ אֲרָז הֲרִי יְדוּעַ,
 כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (מלכים א-ה) מִן הָאֲרָז
 אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן, שְׁהֲרִי אוֹתוֹ עֵץ אֲרָז
 לֹא נִשְׂרָשִׁים נְטִיעוּתוֹ אֱלָא
 בְּלִבְנוֹן, וְהֲרִי נִתְבָּאָר. אַזּוּב לְמָה?
 וּמָה הוּוּא?

פְּתַח וְאָמַר, וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי
 טְהוּרוֹת וְעֵץ אֲרָז וּשְׁנֵי תוֹלַעַת (דף נ"ג ע"ב)
 וְאַזּוּב. תָּא חֲזִי, בַּר נֶשׁ דְּמִשְׁתַּדֵּל בְּפוּלְחָנָא
 דְּמֵאֲרִיָּה, וְאִשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא, קְדָשָׁא בְּרִיף
 הוּוּא שְׂאֲרֵי עֲלוּי וּשְׂכִינְתָא אֲשַׁתְּתַּפָּא בְּהַדְיָה.
 פִּינּוּן דְּבַר נֶשׁ אֲתִי לְאַסְתַּאבָּא, שְׂכִינְתָא
 אֲסַתְּלַקַּת מִגְּיָה, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּוּא אַתְרַחֲזִיק
 מִגְּיָה, וְכָל סִטְרָא דְקְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה מִתְרַחֲקִין
 מִגְּיָה, וְשְׂאֲרֵי עֲלוּיָה רִוּחַ מְסַאבָּא וְכָל סִטְרָא
 דְּמְסַאבָּא, אֲתִי לְאַתְרַכְּאָה מְסִיעִין לֵיהּ. בְּתַר
 דְּאַתְרַכְּפִי וְאַהֲדַר בְּתַשׁוּבָה, הוּוּא דְאַסְתַּלַּק
 מִגְּיָה אֶהְדַּר, וְשְׂאֲרֵי עֲלוּי.

פְּתַח וְאָמַר, וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי
 צִפְרִים חַיִּוֹת טְהוּרוֹת וְעֵץ אֲרָז
 וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְאַזּוּב. בַּא רָאָה,
 אָדָם שְׁמִשְׁתַּדֵּל בְּעַבְדוּת רְבוּנוֹ
 וּמִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּף
 הוּוּא שׁוֹרָה עֲלוּי, וְהַשְׂכִּינָה
 מִשְׁתַּתַּפָּת עִמּוֹ. פִּינּוּן שְׂאָדָם כָּא
 לְהַטְמָא, הַשְׂכִּינָה מְסַתְּלַקַּת
 מִמֶּנּוּ, הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּוּא מִתְרַחֵק
 מִמֶּנּוּ, וְכָל צַד הַקְדוּשָׁה שֶׁל רְבוּנוֹ
 מְרַחֵקִים מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹרָה עֲלוּי רִוּחַ
 טְמֵאָה וְכָל צַד הַטְמָאָה. אִם כָּא
 לְהַטְהָר, מְסִיעִים אוֹתוֹ. אַחַר
 שְׁנִטְהָר וְחִזַּר בְּתַשׁוּבָה, אוֹתוֹ
 שְׁהִתְפַּלֵּק מִמֶּנּוּ חִזַּר וְשׁוֹרָה
 עֲלוּי.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב וְלָקַח לַמִּטְהָר שְׁתֵּי צִפְרִים
 חַיִּוֹת טְהוּרוֹת. פִּינּוּן דְּאָמַר, שְׁתֵּי צִפְרִים,
 לֹא יְדַענָא דְאִינוּן חַיִּוֹת, אֱלָא, הָא אוּקְמוּהָ,
 אֲבָל חַיִּוֹת, חַיִּוֹת מְמַשׁ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (יחזקאל
 א)
 וְאָרָא חַיִּוֹת, לְקַבֵּל אֶתְר דִּינְקֵי מִגְּיָהוּ
 נְבִיאֵי מְהִימְנֵי, וְעֵץ אֲרָז הָא אַתְמַר, וּשְׁנֵי
 תוֹלַעַת, סִטְר סוּמְקָא דְגְבוּרָה דְאַשְׁתַּתַּפָּ בְּהַדְיָה
 בְּקַדְמִיתָא. וְאַזּוּב, דָּא ו' זַעִירָא, דִּינִיק לָהּ
 לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין כַּף, עֵץ אֲרָז וְאַזּוּב,
 אַזְלָן כַּחֲדָא, וְעַל דָּא ו' ו' כַּחֲדָא אֲשַׁתְּכַחוּ,
 חַד עֲלָאָה, וְחַד זַעִירָא, וְקַרְיִין לוֹן, ו'
 עֲלָאָה, ו' תַּתְּאָה. וְכַלְהוּ אֶהְדַּרוּ לְשְׂרִיא עֲלוּי
 בְּגִין דְּהָא אַתְרַכְּפִי, לְקַבֵּל אֲלִין, לְתַתָּא (מִגְּיָהוּ),
 עֵץ אֲרָז וְאַזּוּב וּשְׁנֵי תוֹלַעַת אֲשַׁתְּכַחוּ

בַּא רָאָה, כְּתִיב וְלָקַח לַמִּטְהָר
 שְׁתֵּי צִפְרִים חַיִּוֹת טְהוּרוֹת. פִּינּוּן
 שְׂאָמַר שְׁתֵּי צִפְרִים, לֹא יְדַענּוּ
 שְׁחַן חַיִּוֹת? אֱלָא הֲרִי פְּרִשְׁוּהָ,
 אֲבָל חַיִּוֹת, חַיִּוֹת מְמַשׁ, כְּמוֹ
 שְׁנַאֲמַר (יחזקאל א) וְאָרָא חַיִּוֹת,
 כְּנִגְדַּת הַמְּקוֹם שְׁיִזְנְקִים מֵהֶם
 הַנְּבִיאִים הַנְּאֻמְנִים. וְעֵץ אֲרָז, הֲרִי
 נִתְבָּאָר. וּשְׁנֵי תוֹלַעַת, הַצַּד הָאָדָם
 שֶׁל גְבוּרָה שְׁהִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ
 בְּרֵאשׁוֹנָה. וְאַזּוּב, זוֹ ו' קְטִנָּה
 שְׁמִינִיקָה אֶת כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל.
 וּמִשּׁוּם כַּף עֵץ אֲרָז וְאַזּוּב הוֹלְכִים
 יַחַד, וְעַל כֵּן ו' ו' נִמְצְאוּ כְּאַחַד,
 אֶחָד עֲלִיּוֹן וְאַחַד קְטָן, וְקוֹרְאִים
 לְהֶם ו' עֲלִיּוֹנָה, ו' תַּחְתּוֹנָה. וְכַלְמַם
 חוֹזְרִים לְשִׁרּוֹת עֲלוּי, מִשּׁוּם
 שְׁהֲרִי נְטִהָר. כְּנִגְדַּת אֱלָה לַמִּטְהָר

(בשמה) ברבינותא דא, ותליין מאלין עלאין.
 רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארחא. יתבו
 בההוא בי חקלא וצלו. בתר דסיימו
 צלותא קמו ואזלו. פתח רבי יהודה במלי
 דאורייתא. ואמר, (משלי א) עץ חיים היא
 למחזיקים בה ותומכיה מאושר. עץ חיים,
 דא אורייתא, דאיהי אילנא עלאה רבא ותקיף.
 תורה, אמאי אקרי תורה. בגין דאורי וגלי
 במה דהוה סתים דלא אתידע. חיים, דכל
 חיים דלעילא בה אתכלילו, ומנה נפקין.
 למחזיקים בה, לאינון דאחדין בה, דמאן
 דאחיד באורייתא אחיד בכלא, אחיד לעילא
 ותתא. ותומכיה מאושר, מאן תומכיה. אלין
 אינון דמטילין מלאי, לכיסן של תלמידי
 חכמים, פמה דאוקמוה.

ותומכיה, זכי לנביאי מהימני דיפקון מניה.
 מאושר, אל תקרי מאושר, אלא
 מראשו, אינון תמכין לאורייתא, מראשו ועד
 סופו. מראשו, דא רישא דכלא דאקרי ראש,
 דכתוב, (משלי ח) מעולם נסכתי מראש. וראש
 דא חכמה, דאיהי רישא לכל גופא, וגופא
 אתפשט ביה עד סיומא דשית סטרין,
 ותומכיה, פמה דאת אמר, (שיר השירים ה) שוקיו
 עמודי שש. דאינון דמטילין מלאי לכיסן של
 תלמידי חכמים אינון תמכין לאורייתא
 מרישא עד סיומא דגופא, וכל מהימנותא,
 ביה תליא, ואתמך. וזכי לבגין דיתחזון לנביאי
 מהימני.

רבי יצחק פתח, (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר
 יי' אליו מאהל מועד לאמר. ויקרא אלף
 זעירא, אמאי. אלא בגין לאחזאה מאן הוא
 ההוא דקרא, ההוא דשרי במקדשא, וכדין
 שקרא - אותו ששרי במקדש, ואז זמן את משה כמו שמזמין אורח. פאן א' קטנה, שם א'

(מקום) - עץ ארז ואזוב ושני תולעת
 נמצאו (בשם) בגדלה הזו, ותלויים
 מהעליונות הללו.

רבי יהודה ורבי יצחק היו
 הולכים בדרך. ישבו באותו שדה
 והתפללו. אחר שסיימו את
 התפלה, קמו והלכו. פתח רבי
 יהודה בדברי תורה ואמר, (משלי
 א) עץ חיים היא למחזיקים בה
 ותמכיה מאשר. עץ חיים - זו
 התורה, שהיא עץ עליון גדול
 ותיקן. תורה, למה נקראת תורה?
 משום שמורה ומגלה את מה
 שהיה סתום ולא ידוע. חיים,
 שכל החיים שלמעלה נכללו בה,
 וממנה יוצאים. למחזיקים בה,
 את אותם שאוחזים בה, שמי
 שאוחז בתורה אוחז בכל. אחוז
 למעלה ולמטה. ותמכיה מאשר,
 מי זה תומכיה? אלו אותם
 שמטילים מלאי לכיסם של
 תלמידי חכמים, כמו שבארנה.
 ותמכיה, זוכה שיצאו ממנו
 נביאים נאמנים. מאשר, אל תקרי
 מאשר אלא מראשו. אותם
 התומכים של התורה מראשו ועד
 סופו. מראשו, צד הראש של הכל
 שנקרא ראש, שכתוב (שם ח)
 מעולם נסכתי מראש. וראש זו
 חכמה, שהיא הראש לכל הגוף,
 והגוף מתפשט בה עד הסיום של
 ששת הצדדים ותמכיה, כמו
 שנאמר (שיר ה) שוקיו עמודי שש.
 שאותם שמטילים מלאי לכיסם
 של תלמידי חכמים, הם תומכים
 את התורה מהראש עד סיום
 הגוף, וכל האמונה בו תלויה,
 ונתמך. וזוכה לבנים שיצאו
 לנביאים נאמנים.

רבי יצחק פתח, ויקרא אל משה
 וידבר ה' אליו מאהל מועד
 לאמר. ויקרא, אלף קטנה, למה?
 אלא כדי להראות מיהו אותו
 שקרא - אותו ששרי במקדש, ואז זמן את משה כמו שמזמין אורח. פאן א' קטנה, שם א'

גְּדוּלָה. אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ. (אדם) זו
שְׁלֵמוֹת הַכֹּל.

בא וראה מה בין משה לאהרן,
מי מהם עליון? אלא משה הוא
העליון, משה הוא שושבין
המלך, ואהרן שושבין הגבירה.
משל למלך שהיתה לו גבירה
עליונה. מה עשה? נתן לו
שושבין לתקן אותה ולהסתפל
בדברי הבית. ועל פן, כשנכנס
השושבין הנה למלך, לא נכנס
אלא רק עם הגבירה. זהו שכתוב
בזאת וּבא אהרן וגו'.

בושה הוא שושבין המלך, משום
כך הודמן כאורח, ואחר כך -
וידבר ה' אליו. אהרן הוא
שושבין של הגבירה, וכל דבריו
היו לפסי את המלך עם המלכה,
ויתפס המלך עמה. ועל פן,
משום שהוא שושבין שלה, הוא
שם מדורו עמה לתקן את הבית
ולעין תמיד בדברי הבית. ועל פן
התתקן כמו שלמעלה, ונקרא
כהן גדול. מנין לנו? שכתוב
(תהלים ק) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל
דְּבָרֵי מַלְכֵי צֶדֶק.

ומשום כך, כל מה שצריך מבית
המלך הוא נוטל, ואין מי שימחה
בירו. ולכן הוא עומד לטהר את
כל אותם שנכנסים לבית
הגבירה, כדי שלא תמצא טמאה
באותם בני ההיכל, ומשום כך
כתוב ולקח למטהר שתי צפרים
וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב)
יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק ה' לְלַעַג לְמוֹ.
יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק - זה יצחק
שבא מצד הין, מאיר בראשונה,
וצוחק, ואחר כך זועם ומגורש.
זהו שכתוב יושב בשמים יצחק,
ולא כתוב יושב שמים. יצחק,
מאיר וצוחק. ועל פן הדין מאיר
וצוחק להם לרשעים.

זְמַיִן לְמִשָּׁה, כְּמֵאֵן דְּזְמַיִן אוֹשְׁפִיזָא. הֲכֵא א'
זְעִירָא, הָתָם א' רַבְתָּא, אָדָם שֶׁת אָנוּשׁ. (ס"א)
אדם) דָּא שְׁלִימוֹ דְכֻלָּא.

הוא חזי, מה בין משה לאהרן, הי מנייהו
עלאה. אלא משה עלאה, משה שושבין
דמלכא, אהרן שושבין דמטרוניתא. מתל
למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה. מה עבד.
יחב לה שושבין לתקנא לה ולאסתכלא במלי
דביתא. ועל דא, פד עייל שושבין דא
למלכא, לא עייל אלא עם מטרוניתא, הדא
הוא דכתיב, בזאת וּבא אהרן וגו'.

בושה שושבין למלכא, בגין כך אזדמן
כאושפיזא, ולבתר, וידבר יי' אליו.
אהרן הוא שושבין למטרוניתא, וכל מלוי
הוו, לפייסא למלכא במטרוניתא, ויתפייס
מלכא בהדה. ועל דא בגין דאיהו, שושבין
לה שוי מדוריה בהדה, לתקנא ביתא ולעיינא
תדיר במלי דביתא. ועל דא אתתקן פגיונא
דלעילא, ואקרי כהן גדול. מנא לן. דכתיב,
(תהלים ק) אַתָּה כֹּהֵן לְעוֹלָם עַל דְּבָרֵי מַלְכֵי צֶדֶק.
ובגין כך כל מה דאצטריך מבי מלכא, נטיל,
ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא הוא
קאים לדפאה לכל אינון דעאלין לבי
מטרוניתא, בגין דלא (דף נ"ד ע"א) ישתפח
מסאבא באינון בני היכלא. ובגין כך כתיב,
ולקח למטהר שתי צפרים וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם
יִשְׁחַק יי' לְלַעַג לְמוֹ. יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק,
דא יצחק דאתי מסטרא דחמרא, נהיר
בקדמיתא, וחייה, ולבתר זעים ותריה. הדא
הוא דכתיב יושב בשמים ולא כתיב, יושב
שמים. יצחק, נהיר וחייה. ועל דא דינא נהיר
וחייה, להו לרשיעיא.

וּלְבַתֵּר מַה כְּתִיב, אֲזִי יִדְבַר אֱלִימוּ
בְּאִפּוֹ וּבְחֶרְוֹנוֹ יִבְהַלְמוּ. וּכְפֹ
דְחִיבֵיבְיָא, קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נְהִיר
לְהוּ בְהַאי עֲלֵמָא, וְנִהִיר לִוְן
אֲנַפִּין פְּחֻמְרָא, דְנִהִיר בְּקִדְמֵיתָא,
וּלְבַתֵּר זְעִים וְקִטִּיל. וְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא מְשִׁיף לִוְן לְחִיבֵיבְיָא,
אִי יְהִדְרוּן לְקַבְלֵיהּ, יָאוּת,
וְאִי לֹא שְׁעִי לִוְן מֵהֵוּא עֲלֵמָא
דְאֵתִי, וְלִית לִוְן בֵּיה חוּלְקָא,
וְיִשְׁתַּצוּן מִכְּלָא. אֵתוּן לְאֵתְדַכְּפָא,
מְסִיעֵין לִוְן. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא מְדַפֵּי לִוְן וְקָרִיב לִוְן לְגַבֵּיהּ,
וְקָאֲרִי עֲלֵיהּוּ שְׁלוֹם. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב (ישעיה נז) שְׁלוֹם
שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב וְגו'.

וְאִשָּׁה כִּי יִזוּב זֹכֵב דְמָה יָמִים רַבִּים
בְּלֹא עֵת נִדְתָהּ וְגו'. רַבִּי חֵיִיא
פְּתַח וְאָמַר, (זכריה יד) הִנֵּה יוֹם
בָּא לִי וְחִלְקֵי שְׁלֵלְךָ בְּקִרְבֶּךָ.
וְאָמַר, (זכריה יד) הִנֵּה יוֹם
בָּא לִי וְחִלְקֵי שְׁלֵלְךָ בְּקִרְבֶּךָ.
הַאי קָרָא הָכִי מִיבְעֵי לֵיהּ, הִנֵּה
יוֹם יָבֵא, מְאִי, הִנֵּה יוֹם בָּא.
אֲלֵא שְׁכַבְרָא בָּא, עַד לֹא
אֲבָרִי עֲלֵמָא, וְהוּא יוֹם דְּבִיהּ
יַעֲבִיד דִּינָא לְחִיבֵיבְיָא. וְהוּא
יוֹם דְּבִיהּ יִתְפָּרַע קִדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא מְאִינֵוֹן דְּעֵקוֹן לִוְן לִישְׁרָאֵל.
הַאי יוֹם בָּא וְקָאִים קָמִי קִדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא, וְתַבַּע מִנִּיהּ
לְמַעַבְדֵּי דִינָא וְלִשְׁצָאָה
עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת,
וְאֵתִיהִיב לֵיהּ רִשׁוֹ, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (זכריה יד) וְאִסְפְּתִי
אֵת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם
לְמַלְחָמָה וְגו'.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, תְּרִין יוֹמִין
אֵינֵוֹן לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, חַד שְׁאֲרִי עֲמִיהּ, וְחַד
אֵתִי לְקַמִּיהּ, וּבְאֵלִין עֲבִיד
קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרְבִין
בְּכֵלָא. וְכַד הַאי יוֹמָא, אֵתִי
לְאֲגַחָא קָרְבָא, אֲזִדְוּוּג
בְּהֵוּא יוֹמָא אַחְרָא, וְנָטִיל
זַיִנִין עַל זַיִנִיהּ, וְאֲגַח
קָרְבָא בְּכֵלָא, בְּאֵינֵוֹן רַאמִין
וְנִמְוֹכִין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
(ישעיה

וְאֵתִי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
אֱלִימוּ בְּאִפּוֹ וּבְחֶרְוֹנוֹ
יִבְהַלְמוּ. וְכַד דְּרַכִּי הִרְשָׁעִים -
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְאִיר
לְהֵם בְּעוֹלָם הַהִיא, וּמְאִיר
לְהֵם כְּמוֹ זֵין שְׁמֵאִיר בְּרֵאשׁוֹנָה,
וְאַחַר כֵּן זֵוֹעַס וְהוּרַג. וְהַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁף אֵת הִרְשָׁעִים,
אִם לֹא - הוּא מְכַלֵּה אוֹתָם
מֵאוּתוֹ הַעוֹלָם הַבָּא, וְאִין
לְהֵם בּוֹ חֵלֶק וְיִשְׁמְדוּ
מֵהַכֵּל. בָּא לְהַשְׁתַּר - מְסִיעֵים
לְהֵם, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְטַהֵר אוֹתָם וּמְקַרְבֵּי אוֹתָם
אֵלָיו וְקוֹרָא עֲלֵיהֶם שְׁלוֹם.
זֶהוּ שְׁכַתוּב שְׁלוֹם שְׁלוֹם
לְרַחוּק וְלִקְרוֹב וְגו'. וְאִשָּׁה
כִּי יִזוּב זֹכֵב דְמָה יָמִים רַבִּים
בְּלֹא עֵת נִדְתָהּ וְגו'. רַבִּי
חֵיִיא פְּתַח וְאָמַר, (זכריה יד)
הִנֵּה יוֹם בָּא לִי וְחִלְקֵי שְׁלֵלְךָ
בְּקִרְבֶּךָ. הַפְּסוּק הַהוּא
כֵּן הִיא צְרִיף לְהִיּוֹת: הִנֵּה
יוֹם יָבֵא. מַה זֶה הִנֵּה יוֹם
בָּא? אֲלֵא שְׁכַבְרָא בָּא טְרַם
שְׁנַכְרָא הַעוֹלָם, וְהוּא הַיּוֹם
שֶׁבּוֹ יַעֲשֶׂה דִין לְרִשְׁעִים,
וְהוּא הַיּוֹם שֶׁבּוֹ יִפְרַע
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאוֹתָם
שֶׁהִצִּיקוּ לְהֵם לִישְׁרָאֵל.
הַיּוֹם הַהוּא בָּא וְעוֹמֵד
לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וּמְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת
דִּין וְלִכְלוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת, וְנִתְּנָת לּוֹ רִשׁוֹת,
כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר (שם) וְאִסְפְּתִי
אֵת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם
לְמַלְחָמָה וְגו'.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, שְׁנֵי יָמִים
הֵם לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֶחָד
שְׂרׁוּי עִמוֹ, וְאֶחָד בָּא
לְפָנָיו, וּבְאֵלוֹ עוֹשֶׂה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרִבּוֹת
עִם הַכֵּל. וּכְשֶׁבָא הַיּוֹם
הַהוּא לְעֶרְףֵךְ קָרְבֵי,
הוּא מְזַדְדוּג עִם אוֹתוֹ יוֹם
אַחַר, וְנוֹטֵל כְּלֵי זֵין
עַל כְּלֵי זַיִנוֹ, וְעוֹרְדֵי
קָרְבֵי בְּכֵלָם, בְּאוֹתָם
יָמִים וְנִמְוֹכִים. זֶהוּ שְׁכַתוּב
(ישעיה ה) כִּי יוֹם לֵה צְבָאוֹת
עַל כָּל גְּאֹה וְרָם וְעַל
כָּל נֶשֶׂא וְשִׁפְל.

כִּי יוֹם לִי יִבְהַלְמוּ עַל כָּל גְּאֹה וְרָם
וְעַל כָּל נֶשֶׂא וְשִׁפְל.

רבי שמעון אמר, ואשה כי יזוב דמה זוב דמה וגו'. הינו שכתוב, (שם לד) חרב לה' מלאה דם. מלאה דם ודאי, שכתוב כי יזוב זוב דמה ימים רבים. בלא עת נדתה, הינו שכתוב (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה ויביאה עלינו. ששנינו, הקדוש ברוך הוא מקדים פרענות לעולם, והרשעים מקדימים את הפרענות בחטאיהם ללא לעולם. או כי תזוב על נדתה, הינו (ויקרא כו) ויספתי ליסרה אתכם. מה זה ויספתי ליסרה? אוסיף דין על דין ואתן דם על דם יותר על מה שיש באותה החרב לה' מלאה דם.

כתוב, לא אסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מה זה לא אסף? אלא, לא אתן עוד תוספת לאותה חרב, אלא כמו שיוכל העולם לסבל. והרי כתוב ויספתי? אלא כתוב ליסרה, ולא לכלות. זהו שכתוב או פי תזוב על נדתה.

כך ימי זוב טמאתה. מה זה כל ימי זוב טמאתה? אלא שהרשעים מטמאים את עצמם בחטאיהם ומטמאים מקום אחר, כמו שגאמר (במדבר יט) כי את מקדש ה' טמא. ומעוררים רוח טמאה עליהם. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא לטהר את ישראל ולהעביר את אותה רוח טמאה מן העולם, שכתוב לא יוסיף לבא בך עוד ערל וטמא. וכתוב ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. מן הארץ ודאי. (מי שבא להטמא, מטמאים אותו ודאי).

רבי חזקיה היה יושב לפני רבי אלעזר. לילה אחד קמו בחצות הלילה לעסק בתורה. פתח רבי אלעזר ואמר, (קהלת ז) ביום טובה

רבי שמעון אמר, ואשה כי יזוב דמה וגו'. היינו דכתיב, (ישעיה לד) חרב לי' מלאה דם. מלאה דם ודאי, דכתיב כי יזוב זוב דמה ימים רבים. בלא עת נדתה, הינו דכתיב, (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה ויביאה עלינו. דתנינן, קדשא ברוך הוא אקדים פורענותא לעלמא, חייביא מקדמין פורענותא בחוביהון למיתי לעלמא, או כי תזוב על נדתה. הינו (ויקרא כו) ויספתי ליסרה אתכם, מהו ויספתי ליסרה. אוסיף דינא על דינא, ואתן דמא על דמא, יתיר על מה דאית בההוא חרב לי' מלאה דם.

כתוב, (בראשית ח) לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם. מהו לא אוסיף. אלא, לא אתן עוד תוספת לההוא חרב, אלא כגוונא דכיל עלמא למסבל. והא כתיב ויספתי. אלא ליסרה כתיב, ולא לשיצאה. הדא הוא דכתיב, או פי תזוב על נדתה.

כך ימי זוב טמאתה. מהו כל ימי זוב טמאתה. אלא חייביא מסאבין בחוביהון לגרמיהון, ומסאבין לאתר אחרא, כמה דאת אמר, (במדבר ט) פי את מקדש יי' טמא. ואתער רוח מסאבא עלייהו. ולזמנא דאתי, זמין קדשא ברוך הוא לדפאה להו לישראל ולאעפרא לההוא רוחא מסאבא מעלמא. דכתיב, (ישעיה נב) לא יוסיף לבא בך עוד ערל וטמא. וכתיב (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. מן הארץ ודאי. (כאן דאתי לאסתאבא מסאבין ליה ודאי).

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי אלעזר, ליליא חד קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. פתח רבי אלעזר ואמר, (קהלת ז) ביום טובה

עשה האלהים וגו'. ביום טובה היה בטוב וגו' גם את זה לעומת זה

היה בטוב וגו', גם את זה עצמת זה עשה האלהים וגו'. ביום טובה היה בטוב - בזמן שמרבה הקדוש ברוך הוא חסד בעולם צריך אדם ללכת בשוקים ולהראות לפני הכל, שהרי כשמתחיל טובו של הקדוש ברוך הוא בעולם, הוא שורה בכל, ובכל הוא עושה טוב ומרבה אותו בעולם. ומשום כך יראה אדם בגלוי בשוקים, ויעשה טוב שישרה עליו טוב אחר. זהו שכתוב (שם) ביום טובה היה בטוב. היה בטוב ודאי.

וביום רעה ראה. לא כתוב וביום רעה היה ברע, אלא ביום רעה ראה. שהרי בשעה שהדין תלוי בעולם, אין צריך לאדם להראות בשוק וללכת יחידי בעולם. שהרי כשדין שרוי בעולם, על הכל הוא שורה. ומי שפוגע בו ונפגש לפניו, ידון באותו הדין, ואז כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. שהרי משפט הסתלק מצדק, ולא שורים זה עם זה על העולם. ועל כך ראה. ראה והיה שומר, השגח ועין לכל צד והיה יודע שבכלם שרוי הדין, ואל תצא החוצה ואל תראה בשוק, כדי שלא ישרה עליך. מה הטעם? משום שגם את זה לעמת זה עשה האלהים. כמו שכששורה הטוב בעולם, הוא שורה על הכל - כך כששורה הדין בעולם, הוא שורה על הכל, ומי שפוגש בו נתפס.

בא ראה, כשדין שרוי בעולם, כמה חרבות תלויות שיוצאות מאותה חרב עליונה, וזקפים ראש ורואים שהרי אותה חרב עליונה היא אדמה, מלאה דם בכל הצדדים, ואז גוזרים גזרות. וכמה מיני חרבות מתעוררים, ואז

טובה היה בטוב, בזמנא דאסגי קדשא בריך הוא חסד בעלמא, בעי בר נש למיהן בשוקי ולא תתחזא קמי כלא, דהא כד שארי טיבותא דקודשא בריך הוא בעלמא, בכלא שארי, ובכלא עביד טיבו ואסגי ליה בעלמא. ובגין כך, יתחזי בר נש באתגלא בשוקי, ויעביד טיבו דלשרי עליה טיבו אחרא. הדא הוא דכתיב ביום טובה היה בטוב. היה בטוב ודאי. וביום רעה ראה. לא כתיב וביום רעה היה ברע, אלא, ביום רעה ראה. דהא בשעתא דדינא תליא בעלמא, לא לבעי ליה לאיניש לאתחזא בשוקא (דף נ"ד ע"ב) ולמיהן יחידא בעלמא. דהא כד דינא שריא בעלמא, על כלא שארי. ומאן דפגע ביה, ואערע קמיה, יתדן בה הוא דינא. וכדין כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דהא משפט אסתלק מצדק, ולא שריין דא פדא על עלמא. ועל דא ראה. ראה והוי נטיר, אשגח ועיין לכל סטר. והוי ידע, דבכלהו שריא דינא, ולא תפויק לבר, ולא תתחזי בשוקא, בגין דלא ישרי עלך. מאי טעמא. בגין דגם את זה לעמת זה עשה האלהים. כמה דכד שארי טיבו בעלמא שארי על כלא, כך, כד שריא דינא בעלמא שארי על כלא, ומאן דאערע ביה אתפס.

הא חזי, כד דינא שריא בעלמא, כמה סיפין תליין, דנפקי מההוא חרב עלאה, וזקפין רישא וחקמן דהא ההוא חרב עלאה סומקא, מלייא דמא בכל סטריין, כדין גזרין נימוסין. וכמה סיפיא אתערין, (ס"א בדיון פסדון סיפיה, וכמה נימוסין אתערין) כמה דאת אמר, (שיר השירים ג) איש חרבו על ירכו. וכתיב, (יהושע ה) וחרבו שלופה בידו.

מתחדדות חרבות, וכמה חקים מתעוררים) כמו שגאמר (שיר א) איש חרבו על ירכו, וכתוב (יהושע ה) וחרבו שלופה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִישׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוּנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוּנְטְרָס מִסְפֵּר

1